

РЕШЕНИЕ

№ 1137

гр. Бургас, 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LXV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в

публично заседание на тринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Николета Вл. Хаджиева
като разгледа докладваното от Анита Хр. Велева Административно
наказателно дело № 20232120203658 по описа за 2023 година

Производство е образувано на основание [чл. 59 и сл. от ЗАНН](#) по жалба на Д. Г. Д., ЕГН *****, против Наказателно постановление № 8293/08.08.2023 г. на Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", при Агенция "Пътна инфраструктура"-гр. София, с което му е било наложено административно наказание "глоба" в размер на 2000 лв. на основание чл.177,ал.3, т.1 ,предл.3 ЗДвП за извършено от него нарушение на чл.139, ал.1, т.2,предл.3 ЗДвП във вр. чл.7,ал.1, т.3, б. „Б“ от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

В жалбата са изложени възражения, че НП е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения. Очертани са подробно конкретните измерения на допуснатите процесуални нарушения - несъответствие между описанието на фактически извършеното нарушение и посочената правна квалификация, като не е изследван въпросът и липсват мотивирани фактически констатации, дали МПС е имало разрешение за движение, или водачът е следвало да плати пътна такса за своето движение, което в генерален план обосновава невъзможност за водача да разбере в какво е обвинен и да организира ефективно защитните си средства. Релевирано е възражение, според което индивидуализирания материален закон на чл.139 ЗДвП не кореспондира на санкционната норма на чл.177,ал.3, т.1 ЗДвП. Формулирани са защитни контрааргументи по приложимия материален закон чрез позоваване на чл.14,ал.3 Наредба 11 от 03.07.2001 г., според които в процесния случай масата на ППС не е над 45 тона, при което за допуснатото превишаване на максималните натоварвания на ос не е следвало да се издава АУАН и НП, а да се плати пътна такса и движението да продължи. В групата на възраженията за съществени процесуални пороци, обсъдими на плоскостта на чл.57,ал.1,т.5 ЗАНН са изброени още: неяснота относно мястото на нарушението,непосочване в АУАН и НП на стойността на натовареност на всяка ос на превозното средство, наличие на противоречиви фактически констатации относно характера на товара като неделим по см. на пар.1, т.14 от Наредбата и др.В заключение се претендира цялостна отмяна на атакуваното НП, а в евентуалност неговото изменение чрез редуциране на административното наказание до законоустановения минимум.

Въззивникът, редовно призован в о.с.з.,не се явява и не се представлява. Представена е писмена молба, с която се възпроизвеждат и преповтарят основни изводи и аргументи, фокусирани в заявеното със жалбата защитно направление. Претендират се разносики за заплатено адвокатско възнаграждение.

Наказващият орган, редовно призован, в съдебно заседание, се представлява от Я.М. - "началник отдел" "Административно обслужване" в Областно пътно управление-Бургас при АПИ, която изтъква аргументи за безспорна установеност на нарушителя и извършеното от него деяние, в аспекта на искането за потвърждаване на наказателното постановление.

Съдът след внимателен прочит и индивидуален и комплексен анализ на събраните доказателства, като съобрази становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

На 13.07.2023 г. свидетелят Т. М. гл. инспектор в АПИ „АРОК“ в 11: 00 часа, извършил проверка на Д. Д., който управлявал и извършвал превоз на товар /пшеница/ със съчленено ППС с 5 оси-МПС с 2 оси марка ДАФ с рег. №*** и полуремарке с три оси с рег. №***, на път III-6008, km 9+500, в посока ***. В хода на проверката било извършено замерване на съчленената композиция, ведно с товара, с електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел PW-10 №K0200011 и ролетка №1301/18/5, при което били установени надвишени максимално допустими норми съгласно Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, както следва:

- При измерено разстояние между осите 1.40 м., сумата от натоварването на ос на тройната ос на полуремаркетото /3-та, 4-та, 5-та/ е 29 т., при максимално допустимо натоварване на оста 24 т. съгласно чл.7, ал.1, т.3, б. „б“ от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, като превишението е 5 т.

На място св. Т. М. съставил на въззивника АУАН, в който посочил, че същият е нарушил нормата на [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП](#) вр. [чл. 7, ал. 1, т. 3, б. "б" от Наредба № 11/03.07.2001 г.](#) на МРРБ, като били иззети копия на представените от въззивника по време на проверката документи – пътен лист и на рег. талони на ППС.

Актът бил надлежно предявен и връчен на жалбоподателя Д., който го подписал, без да оспори фактическите констатации, посочени в него, като в реквизит възражения и обяснения жалбоподателят посочил : „нямам“.

Към акта бил приложен Протокол за измерване на превозно средство №0000063/2023 г. от 13.07.2023 г., с електронна мобилна везна PW-10 №K0200011, верифицирана до 25.06.2024 г., в който в систематичен вид е пресъздадено индивидуалното натоварване на всяка ос от тройната ос на ППС и общото натоварване 29 т., както и превишението 5 т. Към АУАН е приложена и разписка за връчване на АУАН бл.№9816/13.07.2023 г. на жалбоподателя Д. Д..

Въз основа на съставения акт на 08.08.2023 г., административнонаказващият орган, сезиран с преписката- Началник отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа" към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол" при АПИ счел фактическите констатации в акта за безспорно доказани и несъмнено установени и издал обжалваното НП, в което в документално-словесен вид била пресъздадена идентична фактическата обстановка с материализираната в АУАН и във формално-нормативно съотношение била дефинирана еднородна правна квалификация на нарушението по [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП](#), във вр. чл.7, ал.1, т.3, б. „б“ от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни или тежки ППС. В допълнение административно-наказващия орган извършил пространен систематичен анализ на относимата поднормативна регулация в Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, констатирайки, че измерените параметри на превозното средство показват, че същото е тежко по см. на чл.3, т.2 от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС. Констатирал е от правна страна, че извършвайки превоз на товар по см. на чл.3, т.1 и т.2 от Наредбата, водачът е създадал потенциална опасност за движението по републикански път, водеща до повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура. Наказващият орган е констатирал, че не е установено осъществяване на превоз в рамките на специалното ползване на пътищата, разрешено в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт, или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата, както и е разсъждавано за характеристиките на товара в контекста на легалната дефиниция „неделим товар“ по см. на пар.1, т.14 от ДР на Наредба №11 от 03.07.2001 г.

Предвид идентично възприетите и възпроизведени фактически изводи досежно авторството, вида, и съставомерността на нарушението административнонаказващият орган на основание [чл.177, ал.3, т.1, прелл.3 ЗДвП](#) наложил на нарушителя глоба в размер на 2000 лева.

В хода на съдебното следствие съдът е приобщиц към доказателствената съвкупност сертификат за

съответствие на измервателно средство ролетка 1301/18, ЕО Сертификат за одобряване на типа по отношение на преносима везна с неавтоматично действие, РW-10, Заявление за проверка, ведно с Приложение №1, удостоверяващо извършена периодична проверка на 12.06.2023 г. на везна с неавтоматично действие, РW-10 №K0200011.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателствени източници, като подлагайки ги на аналитично и синтезно изследване, съдът прие същите за достоверна, надеждна и кредитируема доказателствена основа, изграждаща еднопосочни и непротиворечиви изводи по фактите.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от легитимирана страна –лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 14-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение/ *Наказателното постановление било връчено лично на жалбоподателя на 11.08.2023 г., като в законоустановения 14-дневен срок на 24.08.2023 г., депозирал жалба срещу горепосоченото НП по реда на чл.60,ал.1 ЗАНН.* Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По аргумент от чл. 84 от З АНН, вр. с чл. 14, ал. 2 от НПК съдът извършва цялостна проверка за материалноправна и процесуална законосъобразност на наказателното постановление, като съобразява императивното изискване относно провеждането обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, независимо от наведените от жалбоподателя аргументи, респ. фактическите констатации, заложили в АУАН или наказателното постановление.

В контекста на дължимата проверка относно материалната компетентност на длъжностните лица, съставили АУАН и НП, съдът констатира следното:

Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностните лица на службите за контрол, предвидени в този закон. В чл. 166, ал. 1, т. 1 от ЗДвП е посочено, че Министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията чрез Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" контролира спазването на правилата за извършване на обществен превоз и превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и всички документи, свързани с извършването на превоза. В чл. 189, ал. 12 от ЗДвП е посочено, че наказателните постановления се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на отбраната, от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица съобразно тяхната компетентност. Горното означава, че овластени да издават актове за нарушения по ЗДвП от вида на санкционираното с процесното НП по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП, във вр. чл.7, ал.1, т.3, б. „б“ от Наредба №11 от 03.07.2001 г. на МРРБ, са длъжностни лица на ИА "Автомобилна администрация", а не тези на Агенция "Пътна инфраструктура" или други длъжностни лица от администрацията, която управлява пътя съгласно чл. 19 от ЗП. /в т.см. виж Решение № 620 от 5.05.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 525/2022 г.; Решение № 1189 от 19.09.2023 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 1400/2023 г./ В доразвитие на тази нормативна регулация относно функционалната компетентност на длъжностните лица от Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" да установяват и санкционират нарушения по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 ЗДвП са и нормативно регулираните им правомощия в чл.166, ал.2, т.8 ЗДвП, която разпоредба предвижда, че при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията служби: имат право да ползват технически средства за измерване на размерите, масата или натоварването на ос и за проверка на техническата изправност на превозните средства, предназначени за обществен превоз или за превоз за собствена сметка на пътници и товари, както и за проверка на обезопасяването на превозваните товари. В този см. виж Решение № 774 от 14.06.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 719/2022 г., Решение № 620 от 5.05.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 525/2022 г.имплицитно и от разрешенията, обективирани в Решение № 678 от 19.05.2022 г. на АдмС - Бургас по к. а. н. д. № 463/2022 г., в които еднозначно е прието, че компетентността на служителите на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да съставят АУАН за нарушения от категорията на процесното е уредена в чл.166, ал.2, т.8 ЗДвП.

Понятието длъжностно лице е многократно употребено, в ЗДвП например чл. 6, т. 1, чл. 147, ал. 13, чл. 148, ал. 6, чл. 152, ал. 3, чл. 153г, ал. 4, чл. 167, ал. 3 и ал. 3б, чл. 167а, ал. 2 и ал. 6, чл. 168, ал. 1, чл. 189, ал. 12 ЗДвП. Сравнителният анализ на тези разпоредби води до логичният извод, че това понятие обхваща физически лица, които имат определена длъжност /като система от функции/, която се изпълнява в административната система на орган на държавно управление – министерство, агенция. Следователно, понятието е свързано с дадени по силата на закон функционални правомощия, стриктно синхронизирани на съответното териториално ниво, свързани с осъществяване на секторна държавна политика или обособена управленска дейност. Няма как да се поддържа, че в суверенните правомощия на държавен служител, принадлежащ към структурния апарат на администрацията на Агенция пътна инфраструктура попада и осъществяването на контролни функции, извън обхвата на нормативно диференцираната им функционална /материална/ компетентност. В теорията и съдебната практика материалната компетентност на длъжностните лица да съставят актове за установяване на административни нарушения (АУАН) е разграничена по следния начин: нормативна, при която овластяването на актосъставителя следва от изрична разпоредба на законов или подзаконов нормативен акт (чл. 37, ал. 1, б. "а" ЗАНН) и оперативна – при която овластяването следва от изричното волеизявление на ръководителите на ведомствата, организациите и др., на които е възложено приложението и контролът по приложението на съответните нормативни актове (чл. 37, ал. 1, б. "б" от ЗАНН). В случая съдът подложи на систематично тълкуване разпоредбата на чл. 167, ал. 3 изр. 2 от ЗДвП, която обаче не трансформира правната резонансност на горните изводи. С чл. 167, ал. 3, изр. 2 ЗДвП на АПИ са предоставени контролни функции, но реално не е предвидена компетентност да издават НП /по орг. на изрично очертаната функционална компетентност в чл. 189, ал. 12 от ЗДвП/, с които да дефинират административно-наказателна отговорност за нарушения, наказуеми по чл. 177, ал. 3 от ЗДвП, какъвто е настоящият случай. Възможно е последното да е законодателен пропуск, но съдът не може да тълкува разширително наказателноправна по своя характер разпоредба, при даденото в същата изрично изброяване на компетентните да издават НП органи, между които не е АПИ. Аргумент в подкрепа на това нормативно тълкуване е лимитираната ограничителната нормативна техника на чл. 46, ал. 3 ЗНА, която изрично изключва възможността за преодоляване на нормативно неуредени хипотези и непълноти чрез тълкуване на закона по аналогия, т.е. с разширително използване на разпоредби относими към подобни случаи по отношение на наказателната, административната и дисциплинарната отговорност, каквато несъмнено е отговорността по чл. 177, ал. 3 ЗДвП. Касае се за разпоредба с дефинитивно значение в системата на определяне и обосноваване на административно-наказателната и наказателната отговорност, в т.ч. чрез валидно очертаване на материалната компетентност на длъжностните лица, призвани да я реализират, доколкото тази разпоредба прокламира едно от ръководните начала, заложили във фундамента на всяка демократично устроена правна система - върховенството на закона, изискващо зачитане на неговия стеснителен смисъл и точно съдържание при определяне на правопораждащите основания за всяка отговорност с административно-наказателен характер, в т.ч. при легално определяне на органите, призвани да ги констатира.

Аргумент в подкрепа на горните изводи е уредбата в чл. 189е и сл. от ЗДвП, която изрично придава компетентност на органите по чл. 167, ал. 3 от ЗДвП /в т.ч. и Агенция Пътна инфраструктура/, но само за конкретни нарушения, наказуеми на основание чл. 179, ал. 3-3в, в които настоящият казус не попада. Действително налице е уредена специална компетентност на Агенция „Пътна инфраструктура“ в разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от Наредба № 11/2021 г., но доколкото ЗДвП е нормативен акт от по-висок ранг, регламентиращ изрично компетентните да издават НП по този закон органи, то именно той следва да намери приложение за конкретното нарушение. / в т.с.м. виж Решение № 1189 от 19.09.2023 г. на АдМС - Варна по к. а. н. д. № 1400/2023 г./

В сферата на пълнота на анализа следва да се спомене, че сравнителното нормативно изследване на разпоредби от Наредба № 11/2001 г., касаещи нормативния разрешителен режим за движение на извънгабаритни пътни превозни средства по смисъла на § 1, т. 1 от Наредба № 11/2001 г., установен в чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата, който се контролира от администрацията, управляваща пътя, съгласувано със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) и предвидената в алтернативност възможност, при определени ППС, отговарящи на дефинитивно зададените в чл. 14, ал. 3 във връзка с чл. 8, ал. 5 от Наредбата ограничения относно размерите, общата маса и натоварването на ос по раздел II стойности, да се движат по пътищата след заплащане само на дължимата такса, както и предвидените изрично

органи, оторизирани да издадат документ за платена такса в случаите по чл. 14, ал. 3 от същата наредба -от Агенция "Пътна инфраструктура", а на граничните контролно-пропускателни пунктове - от Агенция "Митници", предвидени в чл.15,ал.6 от Наредбата, обосновават следното заключение досежно функционалната компетентност на длъжностните лица от административния апарат на АПИ: Забраната за движение на извънгабаритни ППС и състави от ППС, без да се спазва установения за това ред, регламентирана в Закона за пътищата и в Закона за движение по пътищата и нейното нарушаване,което подлежи на контрол в нормативно дефинирания обсега на функционална компетентност на контролните органи и длъжностни лица в АПИ, е ориентирана единствено към нарушения, по см. на чл. 53,ал.1, т.2 вр. чл. 26 от ЗП. В разпоредбата на чл. 53, ал. 1,т.2 от ЗП е указано, че се наказват с глоба от 1000 до 5000 лв., ако деянието не представлява престъпление, физическите лица, нарушили разпоредбите на чл. 25, чл. 26, ал. 1, т. 1, букви "в" и "г", т. 2, ал. 2 и ал. 5 и чл. 41 или които извършат или наредят да бъде извършено движение на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства и товари без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. Специалната кореспондираща на цит. санкционен нормативен текст материалноправна разпоредба от ЗП в чл.26,ал.2,т.1, б. „а“ ЗП забранява по императивен ред дейности от специалното ползване на пътищата без разрешение в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия, а именно движението на извънгабаритни и тежки пътни превозни средства.

Касае се за две качествено различни административни нарушения – по чл. 177, ал. 3, вр. чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 ЗДвП и по чл. 53, ал. 1, т. 2, вр. чл. 26, ал. 2, т. 1, буква а/ от ЗП, които се установяват от различни компетентни органи и при различни условия. Административнонаказателната разпоредба по чл. 177, ал. 3 ЗДвП защитава различни обществени отношения от тези, предмет на защита по ЗП. Разпоредбата на чл. 177, ал. 3 ЗДвП е свързана с целта по чл. 1, ал. 2 ЗДвП – да се опазват животът и здравето на участниците в движението, да се улеснява тяхното придвижване, да се опазват имуществото /собствеността/ на физическите и юридическите лица, както и околната среда от замърсяването от МПС. Разпоредбата на чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП цели предотвратяването на повреждане и преждевременно износване на пътната инфраструктура като в тази връзка на администрацията, управляваща пътя се възлагат правомощия да извършва проверки и преценка, доколкото е допустимо преминаването на определено извънгабаритно или тежко ППС по конкретен път, с оглед неговата товароносимост и евентуалните неблагоприятни последици за поддръжката му в последствие. /в т.см. виж Решение № 471 от 5.04.2023 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 391/2023 г./

С оглед дерогирането на правилото на чл.189,ал.12 ЗДвП и отсъствието на материална компетентност на наказващия орган да издава наказателно постановление за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 ЗДвП, процесното наказателно постановление следва да бъде отменено, без произнасяне по същество относно материално-правната му законосъобразност, поради допуснатата изначална порочност на административнонаказателното производство. Въпросът за материалната компетентност е от основно значение, т. к. само материално компетентно длъжностно лице може да издаде валидно наказателно постановление, с което да индивидуализира относимата санкция в кръга на материята, която му е предоставена като правомощия. В конкретния случай издаването на НП е извън правомощията, които притежава наказващия орган в качеството му на длъжностно лице, принадлежащо към административна структура в апарата на АПИ.

Този изначален порок не би могъл да бъде саниран в хода на проведеното съдебно производство, поради което наказателното постановление е незаконосъобразно, а констатираното нарушение е самостоятелно основание за неговата отмяна.

В конкретния случай разноски се дължат в полза на жалбоподателя Д. Г. Д. по арг.чл.63д,ал.1 ЗАНН, който своевременно е поискал присъждането им и е доказал реалното им извършване в размер на 720 лв. с Договор за правна помощ от 21.08.2023 г.,ведно с фактура, разписка и платежно нареждане, видно от които претендираната сума е заплатена изцяло по банков път, предвид което Агенция пътна инфраструктура следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя сторените пред настоящата инстанция разноски.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8293/08.08.2023 г., издадено от Началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", при Агенция "Пътна инфраструктура"-гр. София, с което за нарушение на [чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 3 от ЗДвП](#) вр. [чл. 7, ал. 1, т. 3, б. "б" от Наредба № 11/03.07.2001 г.](#) на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС на Д. Г. Д., ЕГН ***** е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лева на основание [чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 3 от ЗДвП](#).

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура"-гр. София да заплати на Д. Г. Д., ЕГН ***** сумата от 720 лв., представляваща направени пред настоящата съдебна инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____